

по-дебели и по-тънки — се издигаше тронъ, петъ пѣти по-голѣмъ отъ владишкия въ църква. Капъ-капъ-капъ — падаше всѣка минута по една бистра и едра капка. Задъ трона зѣвеше голѣма черна дупка.

Савата я посочи и каза:

— А пѣкъ презъ тази дупка веднажъ стари хора пустнали една свиня и тя следъ една година излѣзла съ дванадесетъ прасета въ Влашко. Разбрахте ли? Отъ тукъ чакъ въ Богданската земя се отива... Я! Кога сж изгорѣли свѣщитѣ? Дайте по-скоро други! — викна главатарѣтъ.

Тритѣ свѣщи бѣха догорѣли. Докато Асенъ извади нови, единъ прилепъ се блѣсна въ четвъртата и я угаси. Изведнажъ стана съвсемъ тъмно и страшно. Дружината се спрѣ на мѣстото си, като ослѣпѣла. Студени трѣпки заплѣзѣха по гърбоветѣ. Въ тъмното се чу гласѣтъ на Савата:

— Я седнете на земята, да не се загубимъ! Че после кой ще ви търси изъ Влашко... Де е кибритѣтъ?...

Въ този мигъ единъ силенъ викъ екна изъ пещерата. Изведнажъ нѣщо зави, зарѣмжа, зацапа, заплѣска изъ водата. Нѣщо съ сила се разтърси на-